

Embassy of the Islamic Republic of Iran

Athens

Προς: Liberal

Στις 29.4.2026 ο ιστότοπός σας δημοσίευσε επιστολή της Ιρανικής Πρεσβείας στην Αθήνα, η οποία απαντούσε σε προηγούμενο δημοσίευμα σας και επισήμαινε το αυτονόητο, ότι το Ιράν βρίσκεται σε νόμιμη κατά το διεθνές δίκαιο άμυνα [άρθρο 51 του καταστατικού χάρτη (ΚΧ) του ΟΗΕ], και γιαυτό δικαιούται να παίρνει κάθε κατά την κρίση της αναγκαίο αμυντικό μέτρο συμπεριλαμβανομένου του περιορισμού της ναυσιπλοΐας στα χωρικά της ύδατα. Ότι ακόμη και αν δεν υπήρχε ο πόλεμος, δικαιούται να ασκεί πλήρη κυριαρχία στα χωρικά της ύδατα έκφραση της οποίας είναι και η επιβολή περιορισμών στην εμπορική ναυτιλία. Ταυτόχρονα με τη δημοσίευση της επιστολής ο ιστότοπός σας δημοσίευσε δύο ανταπαντήσεις επί της απάντησης, από τους κκ Τσάρλς Ελληνα καθηγητή ενεργειακής πολιτικής και «senior fellow» του «Ατλαντικού Συμβουλίου» και Ορέστη Ομράν δικηγόρο, πρόεδρος του «think tank SYNERGIA».

Επειδή κατά τη γνώμη μας τα σχόλια των κκ Ελληνα και Ομράν παραβλέπουν σημαντικά νομικά και πολιτικά ζητήματα που ανέκυψαν από την επίθεση των ΗΠΑ – Ισραήλ στο Ιράν, ή άλλα τα ερμηνεύουν – θεωρούμε – εσφαλμένα, θα παρακαλούσαμε για τη δημοσίευση της παρακάτω συμβολής στο σχετικό διάλογο.

Αμφότερες οι ανταπαντήσεις προσπαθούν να πουν ότι ναι μεν το Ιράν έχει κατ' αρχήν δικαίωμα να επιβάλλει απαγορεύσεις στη ναυσιπλοΐα στα στενά του Ορμούζ και με τις δύο νομικές βάσεις που αναφέρει η Ιρανική Πρεσβεία (νόμιμη άμυνα και κυριαρχικό δικαίωμα) αλλά εν τέλει μάλλον ... δεν έχει το δικαίωμα.

Το ενδιαφέρον και με τις δύο ανταπαντήσεις είναι ότι δεν αναφέρουν ούτε μία λέξη για το θεμελιώδες νομικό ζήτημα (και πολιτικό φυσικά) που αποτέλεσε την αιτία της επιβολής περιορισμών στην κίνηση στο στενό του Ορμούζ: Ότι σε βάρος του Ιράν τελείται από τους ιθύνοντες των ΗΠΑ και του Ισραήλ ένα διεθνές έγκλημα, τυποποιημένο στο καταστατικό του δικαστηρίου της Νυρεμβέργης και στο καταστατικό του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου: Το έγκλημα της επίθεσης. Η ίδια η φύση του αλλά και η τυποποίησή του εδώ και πολλές 10ετίες σε νομικά κείμενα μεγάλης νομικής σημασίας και αναγνωρισιμότητας στερεί από τους δράστες κάθε επιχείρημα από τη μη προσχώρηση των χωρών τους στις διεθνείς συνθήκες που το προβλέπουν. Και οι δύο επιστολογράφοι, αν και αναφέρονται σε διεθνή έθιμα ελάσσονος

σημασίας, δεν αναφέρονται καθόλου στο έγκλημα της επίθεσης και στις νομικές συνέπειες που συνεπάγεται η τέλεσή του.

Το ίδιο εντυπωσιακή είναι η σιωπή τους και για το ναυτικό αποκλεισμό που έχουν επιβάλλει οι ΗΠΑ εναντίον του Ιράν. Είναι γνωστό ότι η επιβολή ναυτικού αποκλεισμού εξισώνεται στο διεθνές δίκαιο με κήρυξη πολέμου. Η επιβολή περιορισμών ή ακόμη και η πλήρης απαγόρευση της ναυσιπλοΐας σε περιορισμένα χωρικά ύδατα σε περίοδο πολέμου είναι προφανώς έλασσον (και δικαιολογημένο) μέτρο σε σχέση με το ναυτικό αποκλεισμό.

Ως προς τα επιμέρους επιχειρήματα που αναπτύσσουν, ο κ. Τσάρλς Έλληνας αναφέρεται πρώτον σε παράβαση της αρχής αναλογικότητας εκ μέρους του Ιράν [δηλαδή στην υπέρβαση των θεμιτών ορίων άμυνας απέναντι σε παράνομη επίθεση] και δεύτερον στα «δικαιώματα των ουδετέρων» [δηλαδή στο δικαίωμα των «μη εμπόλεμων» γειτονικών χωρών να συνεχίσουν το θαλάσσιο εμπόριό τους].

Όμως, πώς μπορεί να νοηθεί υπέρβαση των ορίων της άμυνας όταν δεν πρόκειται απλά για παράνομη επίθεση αλλά για στοχευμένη και συστηματική δολοφονία ολόκληρης της ηγεσίας της χώρας και όλων των μελών των οικογενειών τους συμπεριλαμβανομένων των παιδιών και βρεφών τους, του πολιτικού προσωπικού τους και των γειτόνων τους, σε έκταση που ο πρόεδρος της μιας εκ των επιτιθέμενων να δηλώσει ότι έχει επιτευχθεί «αλλαγή καθεστώτος»; Όταν δηλαδή η χώρα είναι αντιμέτωπη όχι μόνο με παράβαση των στοιχειωδών κανόνων του πολέμου αλλά αφενός με υπαρξιακό κίνδυνο (εξόντωση του συνόλου της ηγεσίας της) αφετέρου με υπέρβαση των άκρων ορίων βαρβαρότητας που μπορεί να ανechθεί ο ανθρώπινος πολιτισμός; Άραγε ποιο όριο στο δικαίωμα άμυνας μπορεί να θεωρηθεί νομικά αποδεκτό μετά από εγκλήματα πολέμου όπως η εν επιγνώσει δολοφονία 170 μαθητριών δημοτικού σχολείου, με δύο διαδοχικές επιθέσεις με πυραύλους, όταν μάλιστα η δεύτερη και φονικότερη έγινε αφού οι χειριστές-δράστες είχαν αποδεδειγμένα διαπιστώσει ότι σκοτώνουν μικρά παιδιά και εσκεμμένα κατεύθυναν εναντίον όσων επέζησαν τον δεύτερο πύραυλο;

Ως προς το «δικαίωμα των ουδετέρων» είναι προφανές ότι ο συντάκτης αναφέρεται στις λοιπές παράκτιες χώρες που διακινούν τα προϊόντα τους μέσω των στενών του Ορμούζ. Δηλαδή στα ΗΑΕ, το Κατάρ, το Μπαχρέιν, τη Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ και το Ιράκ. Πρόκειται όμως όντως για ουδέτερους; Οι ΗΠΑ επιτίθενται στο Ιράν από το έδαφος ακριβώς αυτών των χωρών, οι οποίες τους έχουν παραχωρήσει στρατιωτικές βάσεις και στο Ισραήλ επιτρέπουν τη χρήση του εναέριου χώρου τους. Αυτό τις καθιστά ντε φάκτο εμπόλεμες και δίνει δικαίωμα στον αμυνόμενο για λήψη στρατιωτικών και οικονομικών μέτρων εναντίον τους.

Ο δεύτερος επιστολογράφος κ. Ορέστης Ομράν κατ' αρχήν εκφράζει επιφυλάξεις για το δικαίωμα του Ιράν να επικαλείται το διεθνές δίκαιο γιατί πολίτες του είχαν συλλάβει και

κρατήσει ομήρους αμερικανούς διπλωμάτες μέσα στην Πρεσβεία των ΗΠΑ στην Τεχεράνη το 1979. Δύσκολα όμως μπορεί κάποιος να δει τη νομιμότητα του επιχειρήματος όταν ο ένας εκ των επιτιθέμενων (ΗΠΑ) έχει πολύ πιο πρόσφατα βομβαρδίσει την κινεζική πρεσβεία στο Βελιγράδι το 1999, σκοτώνοντας τρεις και τραυματίζοντας 27 διπλωμάτες και εργαζόμενους, κι ο άλλος (Ισραήλ) έχει βομβαρδίσει το προξενείο του Ιράν στη Δαμασκό το 2024 σκοτώνοντας 16 κρατικούς λειτουργούς και πολίτες και τραυματίζοντας άλλους 12. Για την ιστορία να σημειώσουμε ότι σε αντίθεση με τα εγκλήματα αυτά, που εκτελέστηκαν με κρατικές αποφάσεις αρμόδιων οργάνων και γιαυτό αποτελούν αδιαμφισβήτητα εγκλήματα πολέμου, η σύλληψη των αμερικανών διπλωματών το 1979 είχε γίνει από μη κρατικούς δρώντες και πάντως κανείς δεν έχασε τη ζωή του.

Κατά τα λοιπά επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα του προηγούμενου επιστολογράφου και επιπλέον επικαλείται τη διεθνή σύμβαση για το δίκαιο της θάλασσας (UNCLOS) ισχυριζόμενος ότι το Ιράν, καίτοι δεν την έχει υπογράψει, επειδή αυτή κωδικοποίησε διεθνή έθιμα, δεσμεύεται ακόμη και από ειδικές διατάξεις της, όπως αυτές για το transit passage. Πέρα από το νομικά και ουσιαστικά αβάσιμο του επιχειρήματος [γιατί η συγκεκριμένη ρύθμιση δεν ακολούθησε το διεθνές έθιμο], το κρίσιμο είναι ποιος νομιμοποιείται για την προβολή του, γιατί ούτε οι επιτιθέμενοι, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ, έχουν υπογράψει την UNCLOS και με κάθε ευκαιρία δηλώνουν ότι δεν δεσμεύονται από αυτή και το αποδεικνύουν έμπρακτα: Οι ΗΠΑ επιβάλλοντας απολύτως παράνομο ναυτικό αποκλεισμό κατά του Ιράν, της Κούβας ως προς τα καύσιμα από 29.1.2026 και της Βενεζουέλας μέχρι και τον Γενάρη του 2026. Επίσης ενεργώντας δεκάδες πειρατικές αρπαγές ρωσικών και ιρανικών εμπορικών πλοίων σε διεθνή ύδατα τα τελευταία δύο χρόνια και δολοφονώντας αδιακρίτως εκατοντάδες επιβαίνοντες σε μικρά σκάφη στην Καραϊβική από το καλοκαίρι του 2025 μέχρι τώρα με την αόριστη και αναπόδεικτη επίκληση ότι μεταφέρουν ναρκωτικά. Το Ισραήλ κατέσχεσε πρόσφατα δεκάδες σκάφη στα διεθνή ύδατα (αλλά εντός της Ελληνικής ζώνης έρευνας – διάσωσης!) και συλλαμβάνει τα πληρώματά τους για να μην προσεγγίσουν περιοχή (τη Γάζα) που το ίδιο δεν τη θεωρεί επικράτειά του. Το ότι διαπράττει γενοκτονία στην περιοχή αυτή δεν του αναγνωρίζει βέβαια κατά το διεθνές δίκαιο δικαίωμα κυριαρχίας επί του εδάφους της. Σε κάθε περίπτωση, όταν ο Πρόεδρος των ΗΠΑ δηλώνει ότι δεν τον ενδιαφέρει το διεθνές δίκαιο και το Ισραήλ επιβεβαιώνει το ίδιο καθημερινά, δεν μπορεί να γίνει λόγος για έννομο συμφέρον τους να επικαλεστούν υπέρ τους ή υπέρ συμμάχων τους δημιουργία διεθνούς εθίμου από διεθνείς συνθήκες που ούτε έχουν προσχωρήσει ούτε τις αποδέχονται στην πράξη.

Θα συμφωνήσουμε όμως απολύτως με την καταληκτική διαπίστωση του κ. Ομράν ότι η διεθνής έννομη τάξη δεν πρέπει να λειτουργεί με επιλεκτικές αναγνώσεις και ότι δεν μπορεί να στηρίζεται σε μονομερείς πολιτικές σκοπιμότητες αλλά σε κανόνες που διασφαλίζουν τη σταθερότητα, την προβλεψιμότητα και το συλλογικό συμφέρον της διεθνούς κοινότητας.

Αυτοί οι κανόνες είναι ο καταστατικός χάρτης των Ηνωμένων Εθνών και οι συνθήκες που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο του και αποτελούν αυτό που σήμερα αντιλαμβανόμαστε σαν διεθνές δίκαιο. Εναντίον ακριβώς αυτών των κανόνων επιτίθενται σήμερα για μια ακόμη φορά οι ΗΠΑ, το Ισραήλ και οι στενοί σύμμαχοί τους. Δεν πρόκειται «απλά» για επίθεση κατά του Ιράν, όπως πριν τέσσερις μήνες δεν ήταν απλά μια επίθεση κατά της Βενεζουέλας, πριν πέντε μήνες κατά της Νιγηρίας, πριν δύο μήνες κατά του Λιβάνου και πάντα κατά της Παλαιστίνης. Πρόκειται για επίθεση κατά του διεθνούς δικαίου, μιας από τις σημαντικότερες κατακτήσεις του ανθρώπινου πολιτισμού.

Τμήμα Τύπου

της Πρεσβείας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν